Tummat hahmot

Kirjoittanut Jorma Heikkilä

Aukeaapi jouluaamu,
synnynpäivä juhlittava,
väki kulkee kirkkotiellä
perinteistä taivaltansa,
muiden vielä nukkuessa
omaa untaan autuasta.

Hiljaa huokuu Luojan luonto,
taivaankansi kaikkeutta,
pimeyttä ympärillä,
vailla kirkasta valoa.

Näkyy hahmot harmaan tummat,
kulkijakin yksinäisnä,
käypi taival kiirehettä,
joulun mietteet askelissa,
onhan kohteena pyhäkkö,
kotikirkoksi nimetty.

Kohta kaikuu kirkonpuolla,
pyhän huoneen parvekkeelta,
soitto urkuin uumenista,
sävellajein pillistöstä,
tutut värssyt veisattuina,
jouluvirsien osina,
veisuu kaikuu uhkeana,
enkel'äänien tasolla,
väen lauluin kaiuttaissa,
julistuksen juhlavuutta,
sulo lapsen syntymistä,
taivaan lahjan saapumista.

Ällös pelkää joulun lasta,
Luojaa jouluun syntynyttä,
hänpä loistaa valkeutta,
valistavaa viisautta,
muuttain harmaat hahmosetkin,
lapsen lailla loistaviksi.

Kohta kulkee harmaahahmot,
kirkkokansa miettiväisnä,
kohti arjen askareita,
pyhäpäiväin puuhailuja,
kera aattein uudenlaisin,
tuntehin jumal'oloisin.

Valaistuvi päivän nousu,
kirkastuvi päiväseksi,
vaihtuu myöskin harmaahahmot,
kulkijat anivarahin,
väen vierahan valoksi,
loisteeksi kulun ohehen,
heijastaen veljeyttä,
ystävyyttäkin kosolti,
mistä nauttii nuoremmaiset,
vanhimmaisetkin mukana,
Isä Taivaassa asuva,
oman Poikansa keralla.